

ding imod Hensigtsmæssigheden af Lovens enkelte Bestemmelser, naar undtages, at man finder, at Institutionen er bleven uønsket kostbar. De fremsatte Anker hidrøre fra de Autoriteter, som have haft med Lovens Anvendelse at gøre; de skrive sig fra den praktiske Erfaring, som er gjort paa enkelte Punkter, hvor der derfor kan være Trang til en Forandring eller en Tillægsbestemmelse. Der er derfor ikke Tvivl om, at man maa komme til at vedtage en Lov med større eller mindre væsentlige Forandringer i den nugældende Lov, saaledes at den ny Lov gaar over til at blive en endelig Lov.

Hvad den nugældende Lovgivning angaar, indeholder den tvende Hovedbestanddele, hvoraf den ene er udformet i en Mængde Forordninger, medens den anden er sammensatt i en enkelt Sætning. Efter min Mening ere de imidlertid lige vigtige, idet de supplere hinanden. Den ene Bestandsdel er det Indbegreb af detaillerede Forordninger, som angaa den offentlige Behandling af Sygdommene: Ordningen af de forvaltende Autoriteter, den Myndighed, de skulle have, den Fremgangsmaade, de have at følge o. s. v.; den anden Bestandsdel er Bestemmelsen om, at Regeringen er bemyndiget til, hvor der er eller bygges et Epidemihus, og der gives vederlagsfri Behandling til enhver, der melder sig, saa snart han er bleven syg, at lade $\frac{1}{4}$ af de til Behandlingen af den syge medgaaede Udgifter erstatte af Statskassen, en Bestemmelse, der indeholder en stærk Spore for de kommunale Autoriteter til at opføre Sygehuse for epidemiske Sygdomme og til at indføre den vederlagsfri Behandling. Som jeg bemærkede, ere de 2 Hovedbestanddele lige vigtige og supplere hinanden. I en vis Henseende er vel Bestemmelsen om den offentlige Behandling den principielle, idet man, selv om den vederlagsfri Behandling maatte være indført i største Omfang og ordnet paa bedste Maade, ikke kan savne Bestemmelser, som gaa ud paa at bekæmpe de smittomme Sygdomme i Hjemmene, hvortil kommer, at i mange Tilfælde, navnlig med Hensyn til de Sygdomme, som omhandles i Lovforlaget § 2, første Stykke, de saakaldte pestagtige Sygdomme, den vederlagsfri Behandling ikke vil kunne staa til, idet disse Sygdomme ofte optræde i saa stor Mængde, at der ikke vil være Plads til de angrebne i Sygehuse. Men den anden Bestemmelse er lige saa vigtig. Selv om de Autoriteter, som have med Gennemførelsen af den offentlige Behandling at gøre, maatte være nok saa kraftige og energiske, og selv om der gives nok saa strenge Bestemmelser med Hensyn

til den Myndighed, som de have overfor Borgerne ved Bekæmpelsen af Sygdomme — og saadanne Bestemmelser findes jo i Udskæft i Retning af Uspærring, Isolering og Ret til at forbyde Folk Afgang til de smittede Huse og Beboerne Afgang til at gaa ud og øve deres Forretning —, saa vil det dog i det praktiske Liv i Virkeligheden ikke lykkes konsekvent at gennemføre dette. Det kan maasse gøres under en af de saakaldte pestagtige Sygdomme, naar Befolkningen lamslaaes ved, at en saadan Sygdom hærger, men under sædvanlige Forhold medfører det daglige Samliv, den daglige Gerning, at man ikke vil kunne naa at gennemføre en streng Isolering. Der er en Sygdom, som meget plager Landbefolkningen, i ethvert Tilfælde i den Del af Landbefolkningen, hvor jeg hører hjemme, nemlig Difteritis. Det viser sig oppe hos os, at Sygdommen blusser op hist og her og breder sig. Man kan stundom se, hvorledes Smitten føres fra det ene Sted til det andet; dette kan ikke forhindres. Hvor der er Sygdom i et Hus, komme Slægt og Venner for at se til den syge, spørge til hans Befindende og tale med Husets Beboere. Man kan vel forbyde en Arbejdsmand at gaa til sit Arbejde, medens hans Barn er sygt, men man kan ikke forbyde ham i de ledige Timer, han har tilovers, naar han er træt af at sidde ved Sygesengen, at gaa ud til Slægt og Venner og tilbringe et Par Timer hos dem; men han fører da let Smitten med sig, saa at Sygdommen breder sig. Naar den saa er taget til en Tid, dør den atter hen; den offentlige Behandling bliver hævet. Der kan saa gaa nogle Maanedes, et halvt Aar eller et Aarstid, den blusser saa igen op, fordi Sygdomsstoffet findes rundt omkring. Det har nemlig ikke kunnet lykkes, selv med en nok saa omhyggelig Desinfektion af de angrebne Steder, at stoppe for Sygdommen, thi Smittestoffet er bragt andre Steder hen. Naar man derimod har en vederlagsfri Behandling indført, og man er naaet til, at der overalt er epidemiske Sygehuse rundt omkring i Amtene, medens det er gaaet op for Befolkningen, hvad den vederlagsfri Behandling er for et stort Gode, kan man gøre Regning paa med større Held at bekæmpe Sygdommene, idet man, naar en er bleven syg, og den syge efter Rægens Opfordring er bleven flyttet til et Sygehus, samt Desinfektion straks foretaget paa det paagældende Sted, tør gøre sig Haab paa, at der ikke bliver nær saa mange angrebet af Sygdommen, og naar Epidemien er bragt til Ende, at man saa ogsaa har faaet endelig Bugt med den. Jeg betragter